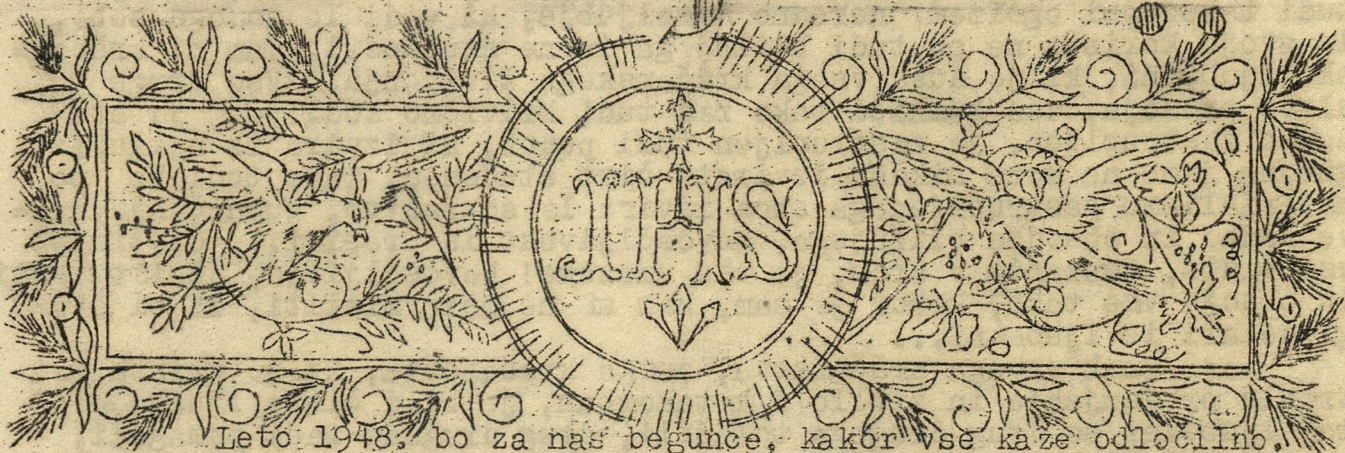

BOGOLJU B

TUJINI

Štev. 1., Leto III. VERSKI TEDNIK Nedelja, 4. januarja 43.

ČESA NAM JE TREBA?

Leto 1948. bo za naš begunce, kakor vse kaže odločilno. Prišle bodo, kakor vse kaže, še hude poskušnje, ki jih bo prešal le oni, ki je globoko zasidran v veri v božjo Previdnost.

Kdor se je odločil za fronto proti brezboštvu iz materialnih ozirov, da bo rešil svoje premoženje, svoj denar, svoje posestvo, svojo živino, ta je in bo hridko razočaran. Oni, ki so iz tega stališča podpirali morda celo z milijoni brezbožno gibanje materializma, misleč, da se bodo s tem odkupili in si rešili svoja podjetja, svoje tovarne in trgovine, so danes bridko razočarani, ker so kljub temu vse izgubili! Tako bo razočaran tudi vsak, kdor se je pridružil krščanski fronti iz gmotnih ozirov. "Zlata in srebra nimam", je govoril Peter ubožcu, ki je beračil pred templom. Tako tudi Cerkev ne obljublja zlata in srebra onim, ki gredo za njo in se ravna po njenih načelih. Zaveden in veren katoličan mora biti v vsej zgodovini krščanstva pogosto pripravljen, da žrtvuje vse - premoženje in celo življenje za svojo vero. Toda enega mu brezbožni svet ne more vzeti: Vere v božjo Previdnost, ki vodi vsó človeško zgodovino, vse narode in tudi posameznika. In iz te vere živi v človeškem srcu vedno močno in premakljivo upanje, da "peklenška vrata ne bodo zmagala", vekomaj ne! Trenotno, nekaj let morda se zdi, da pekel zmaguje, toda vedno je v zgodovini krščanstva Cerkev prišla iz preganjanja in iz katakomb prenovljena, poživljena in zmagoslavna. Gospodove besede vedno veljajo: "Ne bojte se, jaz sem svet zmagal", in zopet: "Dvignite svoje glave, zakaj vaše odrešenje se približuje..."

Trpljenje Cerkve in njenih otrok je čas očiščevanja! Tudi to je po izvirnem grehu zastrupljenemu človeštvu nujno potrebno! Tudi za nas in naš narod je bilo potrebno, kar je prišlo. Če premišljuje mo in presojava razmere v našem narodu zadnja desetletja, moramo priznati, da je bilo med nami mnogo gnilega! Največja gniloba na krščanskem telesu pa je materializem, to je tostranska usmerjenost duha, ki vse presoja le in predvsem iz stališča dobička in koristi... Kje bo več gmotne koristi, kaj več nese, kje bom boljše in udobneje živel, kdo mi več nudi. Če je pričakoval od tega koristi, če hodi v cerkev, k zakramentom, če se druži s krščansko skupino, pa je šel tja, če je mislil drugod dobiti več koristi, je šel tja ne oziraje se na to, kaj pravi vest, Bog, zapoved božja in krščanska načela. In iz tega materialističnega nastroja, ki je tako strašno prekvasil ves

svet, je nekako samo po sebi zrastle vera materializma, brezbožni komunizem. Ko bi svet ne bil prepojen s praktičnim materializmom že davno prej, bi se ta vera v materijo in v raj na zemlji po njegovih načelih, ne bila mogla nikdar zasidrati med narodi, kot se je.

Prvo torej, kar nam je danes potrebno, je borba proti materialističnemu mišljenju v nas samih! Če nismo polni idealizma, če sami nismo prosti materialističnega mišljenja, potem nismo sposobni za borbo proti brezbožnemu materializmu! Kdor je torej materialist, dobičkar, tuzemsko orientiran, ta ne spada v naše vrste...

Kjer vlada v srcu materializem, ne pa duhovnost, tam je tudi takozvani egoizem, neredno samoljubje, ki vidi le samega sebe, le svojo korist, ne pa tudi bližnjega in ne skupnosti. Tam ni krščanske ljubezni, ki je duša vsega krščanskega življenja. Vse druge slabo presoja, vse sumniči tako rad tudi krivično sodi! Če je studenec zastrupljen, je zastrupljen tudi potok, ki izvira iz njega. Iz gnojne jame ne more nikdar izvirati čist studenec. Tako tudi iz po materializmu zastrupljenega srca izvira le sovraštvo, sumničenje, krive sodbe in obsodbe bližnjega, nevoščljivost in prepiri... Čistim je vse čisto, umazanim v srcu, je vse umazano! Nevoščlivec, egoist, sodi in obsoja vse tako, kakor je sam, ker si ne more misliti, da bi drugi delali iz ljubezni...

Znak prvega krščanstva, onega krščanstva, ki je tristo let trpelo preganjanje in živelo v katakombah, je bila čista ljubezen. V tej ljubezni so drug drugega tolažili, drug drugemu radi pomagali, skupaj držali kot ena družina in v tej ljubezni in trpljenju peli svete pesmi, - polne tolažbe in zaupanja. Celo pogani so jih občudovali in govorili: "Glejte, kako se kristjani ljubijo med seboj."

"Kako lepo je, če bivajo bratje in sestre skupaj", pravi sv. pismo! Kako lepo je, če bivajo kristjani skupaj v ljubezni kot rodni bratje in sestre! Ta družinska zavest, smisel za skupnost, ta družinska ljubezen med brati in sestrami ustvarja lepo življenje! In lepota takega življenja medsebojne ljubezni si moramo ustvariti tudi slovenski begunci med seboj! Nobeno trpljenje, nobena sila, nobeno preganjanje nas ne bo strlo, če bo živela med nami ta ljubezen, ona ljubezen, ki vse prenese, vse na dobro obrača, ki vse odpušča, ki vse stori, ki nič ne obsoja, ki je potrpežljiva in krotka... Lepo bi bilo in lepo bo med nami, če bo vladala ta ljubezen!

Saj moramo ogromni večini naše begunske skupnosti izstaviti to spričevalo, da nosi v sebi krščansko ljubezen, krščanski idealizem, ki jo je vodil v katoliško fronto in tudi v -- begunstvo. Priznati pa moramo, da nam največ trnja in bridkosti ustvarja ravno pomanjkanje resnične krščanske ljubezni nekaterih! Od tod nevoščljivost, krivične sodbe in obsodbe, neutemeljeno kritiziranje onih, ki opravljajo kako skupno ali javno ali vodstveno delo. Koliko tega smo morali žal doživeti!

Kdaj se bomo vrnili v srečno in svobodno domovino? Takrat, ko bo naš narod in posebno ko bo naša begunska skupnost očiščena materializma, egoizma, samoljubja, prepirljivosti, nevoščljivosti in vseh napak, ki od tod izvirajo... Sedanji čas je čas očiščevanja! In če ima Bog pred očmi te namene, ne bo ostal na polovični poti, marveč bo hotel popolnoma doseči svoje namene. In tako ne bo prej konec ne gorja in ne begunstva, dokler ne bo svet očiščen...

Porabimo sedanji čas, vse njegove tegobe, vse poskušnje begunstva v ta namen, da si očistimo svoja srca - vsega materializma in vse umazanosti, ki izvira iz njega! Le očiščena srca bodo pela v domovini ono lepo božično pesem nekoč: "Slava Bogu na visavi in mir ljudem na zemlji, ki so dobre volje."

SVETA NOČ

Sveta noč nas osrečuje,
v srcih upanje budi,
Jezusa poveličuje,
ki iz jaslí mir deli.

Letos tretjič že v tujini
praznike obhajamo,
kakor nekoč v domovini
k jaslícam se zbiramo.

Stanovanja pokadili,
pokropili tudi smo,
srca svoja okrasili
smo za božič z milostjo.

In še jaslice v barake
skromne smo postavili;
vsi nocoj smo volje blage
kakor smo doma bili.

Polni sreče in radosti
pojmo skupaj Sveta noč...
Pozabimo vse bridkosti
kot smo jih doma nekoč.

Z angeli poveličujmo
božje Deté Jezusa,
svoja srca mu darujmo
v znamenje prijateljstva.

SRCE JEZUSOVO ZNAMENJE NAŠE VERE IN NAŠEGA ČASA

Vsaka doba v zgodovini krščanstva je imela pred seboj posebno predstavo, podobo Kristusa. V katakombah so preganjani kristjani slikali Kristusa kot mogočnega vladarja kot nekako svetlo resnico, da bo iz vseh preganjanj in zmot izšel kot zmagovit kralj.

Naši dobi pa se je pokazal Kristus kot Gospod z odprtim Srcem. Kakor je bila mavrica po vesoljnem potopu znamenje miru in sprave med Bogom in človekom, kakor je bil za cesarja Konstantina križ znamenje obljubljenе zmage, tako je za naš čas odprto Srce božje znamenje naše vere, znamenje odrešenja in pšenove krščanstva.

Kristus vodi svojo Cerkev po svojih vidnih namestnikih - papežih. In da hoče sedanje človeštvo rešiti prav po svojem Srcu, je po teh svojih namestnikih dovolj jasno pokazal. Pij IX. je na prošnjo francoskih škofov postavil praznik Srca Jezusovega za vso Cerkev s posebno mašo in

brevirjem. Leon XIII. povzdigne ta praznik med praznike prvega reda in v začetku našega stoletja posveti vse človeštvo Srcu Jezusovemu. Pij X. vodi vernike k Srcu Jezusovemu. Hoče, da vse, staro in mlado, po pogostem svetem obhajilu počiva na Srcu Jezusovemu kot sv. Janez, Benedikt XV. posebno pospešuje posvečenje družin Srcu Jezusovemu. V vatikanski baziliki da postaviti posebno spominsko ploščo v spomin prikazanja Srca Jezusovega. Pij XI. vso to pobožnost krona s postavitvijo praznika Kristusa Kralja in z opominom, naj se na ta praznik obnavlja posvečenje Srcu Jezusovemu. Praznik Srca Jezusovega poviša med največje praznike Cerkev. V dveh svojih okrožnicah povdarja važnost češčenja in zadoščevanja Srcu Jezusovemu, za Cerkev, narode in posameznike. Sedanji papež Pi XII. v priporočanju tega češčenja za svojimi predniki prav nič ne zaostaja.

Tako Cerkev postavlja pred nas Srce Jezusovo kot posebno znamenje krščanstva naše dobe.

Globoka resnica je to. Saj kdor se oklepa Srca Jezusovega, mora imeti v sebi žares globoko krščanstvo. Saj je to Srce, srce Boga človeka: Srce Jezusovo, Sinu večnega Očeta, Srce Jezusovo z Besedo božjo zedinjeno. To Srce, je srce Odrešenikovo, ki je trpel za naše odrešenje, Srce zmagovalca nad satanom in grehom in krivico, Srce tistega, ki je šel pred nami, da nam pred Bogom Očetom prostor pripravi. Kdor prizna to Srce, prizna vso krščansko vero: Sv. Trojico, učlovečenje Sinu božjega, njegovo odrešenje, milosti in zakramente Nove zaveze, ki teko iz božjega Srca in končno nebesa kot naš zadnji cilj.

Pa ne le to. Srce Jezusovo je najlepši zgled pravega krščanskega življenja. Katoličanom tolikokrat očitajo, da je naša vera preveč razumarska, suha, neživljenska. Za sedanji čas pa niso potrebna toliko razumarstva in knjige kot živ zgled življenja po veri. V Jezusovem Srcu pa imamo pred seboj vse čednosti in vso lepoto krščanske vere kot v odprti knjigi, pa ne mrtvo kot črka ampak živo, čisto življensko, v vsakdanjem življenju in delu in trpljenju živeto.

Litanije Srca Jezusovega nam to prelepo kažejo: Srce Jezusovo, žareče ognjše ljubezni, Srce Jezusovo, posoda ljubezni in pravice, Srce Jezusovo, dobrote in ljubezni polno, Srce Jezusovo, globočina vseh čednosti, Srce Jezusovo, v katerem so vsi zakladi modrosti in vednosti, Srce Jezusovo, vir življenja in svetosti. Z vso pravico nas vabi Gospod: Učite se od mene, ker sem krotak in iz srca ponižen. To vabilo božje mora biti naš cilj in naša naloga. Da postanemu božjemu Srcu podobni nam bo pomagalo češčenje Srca Jezusovega. Saj je višek tega češčenja prav v tem, da se navdušimo za našega Gospoda, da razumemo vso Njegovo ljubezen in Mu jo skušamo vračati, uresničiti v nas vzor čednosti, ki je v Njegovem Srcu: vzor usmiljenja, modrosti, pravičnosti in svetosti.

Srce Jezusovo pa nam ne daje le zgleda, ampak tudi moč, da ta zgled posnemamo, da ga uresničimo v svojem življenju. "Brez mene ne morete nič storiti" pravi Gospod sam. In isti Gospod je obljubil svojim častilcem, da bo nanje razlil potoke usmiljenja in milosti. Tako je to Srce zares Njemu udanim mir, skesanim pa rešilno zavetje.

Ali ne potrebuje naš čas zlasti čednosti, ki jih gledamo v odprtem Srcu Jezusovem. Svet je danes brez ljubezni, Srce Jezusovo je iz ljubezni do nas prebodeno. Svet ne pozna več resnice in pravice, to Srce je posoda pravice in resnice. Svet je pogreznjen v telesnost, to Srce je globočina vseh čednosti in v Njem je polnost duhovnosti - božanstva.

Da, Bog hoče, da se svet spreobrne po češčenju Srca Jezusovega, zato je to Srce postavil naši dobi kot edino rešilno znamenje.

Zato se z zaupanjem spet znova oklenimo tega Srca, častimo ga, zadoščujmo mu in s tem češčenjem pomagajmo Cerkvi sebe in popo- ganjen svet spet spraviti na pot živega krščanstva, ki bo spet svetu pokazalo, kako lep je ideal življenja, ki je odsvit kreposti božjega Srca.

Novo leto naj bo tudi novo leto za poživljeno naše češčenje Srca Jezusovega. Saj to leto skoro začenjamo s prvim petkom.

VSEM BRALCEM NAŠEGA "BOGOLJUBA" PO TABORIŠČIH IN ONIM, KI RAZTRESENI PO TUJIH TLEH TIROLSKE, KOROŠKE IN ŠTAJERSKE PREŽIVLJATE TEŽKE DNI BEGUNSTVA, ŽELIMO ZA NOVO LETO POPOLNO SREČO, IZPOLNENJE NAJSKRITEJSIH ŽELJ IN BOŽJE SPREMSTVO SKOZI CELO LETO. NE ZGUBIMO UPANJA, KER NAS NE VODIJO NE LJUDJE, NE SLEPA USODA AMPAK NESKONČNA MODROST IN PREVIDNOST BOZJA.

ZVEZDA DRIDELJE MODRE K JEZUSU

(v vrednosti dobre volje)

Načini božjih klicev so različni.

Načini, kako Bog kliče ljudi k sebi, so zelo različni. K pastirjem je poslal angela, ki jim je sporočil veselo novico, da je prišel Bog na svet. Veseli so bili sporočila in takoj pohiteli za božjim klicem. Drugače je poklical Modre. Verjetno je Bog izrabil naravni pojav konjunkcije (posebno stanje) med zvezdama Jupitrom in Saturnom, ki sta v letu Jezusovega rojstva trikrat prišla v tako bližino, da sta dala videz ene velike zvezde. Bog, če le more, porabi naravna sredstva in pojave, da ljudem sporoča svojo voljo.

Nas ne zanima, kakšna je bila zvezda Modrih. Ali je bila prava zvezda ali ne? To ni važno. Božji klic so modri spoznali. To drži in to je važnejše. Tudi to drži, da se se Modri božjemu klicu odzvali. Njihova

volja in vera je bila res velika in iskreno zvesta. Preizkušnjo so odlično prestali.

Moč dobre volje.

Dolga pot, telesni napor, finančna sredstva, ki jih dolga pot zahteva, vse to je bila malenkost nasproti posmehljivim pogledom jeruzalemskih meščanov in strahu kralja Heroda. "Videli smo namreč njegovo zvezdo na Vzhodu in smo se mu prišli poklonit. (Mt 32). Ko kralj Herod to sliši, se prestraši in ves Jeruzalem z njim (Mt 2,3). Modre se polasča dvom. "Norda je bila res prevara?"... In vsa pot zaman. Vztrajali so v iskanju. "V Betlehemu v Judeji; tako je namreč pisano po preroku: In ti, Betlehem, zemlja Judova, nikakor nisi najmanjši med knežjimi mesti (Mt 2, 5-6).

Cudovito moč ima dobra volja. To je gonilna sila tudi v našem duhovnem življenju. Brez nje ni prave vere, ne napredka na poti krščanske popolnosti. Nesrečni smo nad samim seboj, kar se v svoji nemoči vedno povračamo v iste napake in grehe in kerniti po dolgih mesecih, morda celo letih, ne moremo pri sebi ugotoviti niti najmanjšega zboljšanja.

Kdo je kriv, če ni izboljšanja? - Naše slabo hotenje je krivo. Pravega hotenja in prave modrosti nas uče Modri, ki so vztrajali in šli za božjim klicem.

Lastnosti dobre volje.

Dobra volja sama po sebi pomeni neko odločnost, plemenitost

in vztrajnost. Zoprna ji je oklevajoča mehkužnost, ki pušča, da poželenje raste, da se pase, da se spremeni v navado, da nam naredi čednost težko, včasih celo priskutno. Ne pravi "rada bi", ampak "hočem". Odločno gre nasproti bojem in žrtvam. Hitro porabi vsako priliko, da žrtvuje samoljubje, prazne želje, neurejena čustva, ki so odkriti sovražniki vsake popolnosti. Bolj ko težave naraščajo, bolj je pripravljena na boj in na duhovne žrtve. Dobra volja je napram milosti pazljiva, učljiva in občutljiva.

Vsem božjim klicem, navdihnjenjem in opominom prisluhne, pa naj pridejo od koder koli in kadar koli. Ne računa koliko jo bo stalo. Ne dela razlike med velikimi in malimi milostmi. Dovolj ji je, da jih čuti, pa že gre po tisti poti, ki jo ji Bog kaže. Uspehi je ne oslepe, da bi ne videla, kar bi še lahko storila.

Jeruzalem vabila ne sliši.

Karavana tujih potnikov v Jeruzalemu je bila opomin Jeruzalemu in njegovim prebivalcem, zlasti pismoukom in duhovnikom, da je dopolnjen čas. Pojdite k Jezusu. - Kolikokrat so duhovniki pridigali, da bodo ob Marijini rojstvu prišli kralji iz Tarza in otokov, kralji Arabije in iz Sabe in prinesli darove. Prerokbe tako trdijo. Zdaj so kralji v Jeruzalemu s svojimi darovi, duhovniki obmolkejo. V svojih stanovanjih pri topli peči si ne pustijo motiti miru od čudnih romarjev.

Mar ni uradni Jeruzalem podoben premnogim našim kristjanom. Tudi ti znajo govoriti o jaslicah, hvaliti katoliško vero in moralo. Tudi k maši hodijo, če ni cerkev predaleč. Pol ure je že preveč, ena ura že junaštvo. Bog sam bi moral hoditi k njim ne oni k Njemu. Nad bedo bližnjega zna pretakati krokodilove solze, pomoč revežem velikodušno prepušča drugim.

Bog nas kliče kot Modre. Odziv naš pa ne sme biti le v dobrih mislih ali besedah ampak v pravem dejanju.

Pojdimo v Betlehem k jaslicam. Zato pa je potrebna resna prenova življenja, ki mora biti popolnoma krščansko tudi v vsakdanjem življenju ne le v besedah.

NOVO LETO 1948

S i l v e s t r o v e č e r .

V toplo zakurjeni sobi silvestrujejo. Poslavljujejo se od starega leta in pričakujejo novega. V družbi vlada veselo razpoloženje. Pripovedujejo vesele zgodbe in obujajo spomine iz preteklega življenja. S svojim pripovedovanjem razodevajo, kaj je naredilo nanje najmočnejše vtise. Z besedami razodevajo svojo miselnost, svoje duševno razpoloženje. Najraje se spominjajo veselih dogodkov. Le s kratko besedo omeni kdo kaj neprijetnega.

Kazalec, ki kaže minute se bliža proti dvanajsti. Glasovi utihnejo, elektrika ugasne. Tema zajame vso družbo. V temo in pozabo naj gre, kar je bilo neprijetnega in težkega v preteklem letu. Ura v zvoniku udari polnoči. Zamolkli udarci velikega zvona neenakomerno odmevajo iz zvonika, dokler se ne spremenijo v enakomerno zvenenje, ki se razlega v nočni mir. Luči v sobi zopet zasvetijo. Novo Leto! Naj bo srečno, svetlo in veselo.

E l e k t r i č n a ž i c a s e p r e t r g a .

Nekega silvestrovega večera je snežilo. Debele krpe južnega

snega so padale. Drevje se je šibilo pod težo mokrega snega. Telefonske in električne žice so bile močno upognjene. Naenkrat zajame tema veselo družbo, ki je čakala novo leto. Električna žica, ki je bila speljana z daljnovoda v hišo, ni prenesla teže snega in se je utrgala. Veseloga razpoloženja je bilo konec. Ko je ura odbila polnoči, ni bilo mogoče prižgati luči. Ob medli svetlobi, ki je padala skozi odprta vratca peči, so si voščili novo leto.

V t e m i n o v o l e t o .

Tej družbi, ki se je naenkrat znašla v temi, je podoben današnji svet. Leto za letom se pogreza v vedno večjo temo. Obrnil se je od Svetlobe. Tema utruja, ljudje, ki živijo v temi, hitreje shirajo, mladi se postarajo, v njih hitro zamira življenje. Spomnimo se na rudarje, ki delajo globoko pod zemljo. Kako težko je njihovo življenje! Človeško telo potrebuje svetlobe, da lahko raste, se razvija in krepi. Tudi duša potrebuje svetlobe. Svetlobe božje resnice. Tako srečni so ljudje, ki poznajo Boga, ki od njega samega sprejemajo večne resnice in v luči teh resnic urejajo in presojujejo življenje. V njihovi notranjosti je mir, misel na bodočnost jih ne vznemirja, ker jim Bog sam govori dan za dnem, da so v rokah njegove previdnosti. Staro leto na Silvestrovo še enkrat darujejo Bogu. Prav tako novo leto posvetijo Njemu. V njihovi duši je svetlo.

V dušah mnogih pa je temno. Tema, ki zagrinja svet, ki ne mara Boga, pada tudi na njihove duše in zakriva pogled v božji svet resnice. Njihova bodočnost je temna. Misel nanjo jih mori noč in dan. Čim bolj si hočejo v teh temnih časih zagotoviti lepo bodočnost, tem bolj jih zagrinja tema. Zakaj vse njihovo teženje je usmerjeno za tem, kar lepega ponuja ta svet. Svet namreč ponuja veliko, ko pa je treba dati, je skop.

V e č s v e t l o b e v n o v e m l e t u !

Ko si ob novem letu podajamo roke in drug drugemu želimo srečo, izražamo najrazličnejše želje. Nekateri so iskreni. Druge so zopet samo izraz olike, zato so hladne. Če pride voščilca iz hladnega srca, ne prinaša toplote, ne ogreje. Kjer je edina vez, ki družijo znanca med seboj olike, tam je življenje težko. Dobivamo vtis, da je v svetu vedno več takih vezi in vedno manj iskrenosti. Iskrenosti manjka. Kako naj bo med ljudmi iskrenost, če ni v dušah svetlobe, ki prihaja od zgoraj, od Boga.

Na novega leta dan, bomo ob voščilih slišali tudi mnogo neprijetnih stvari. Razočarani ljudje bodo izražali svoje temne slutnje in svoje nesaupanje do bodočnosti.

Ne smemo pod temi vtisi vstopiti v novo leto. Več božje svetlobe v življenje v novem letu. Ven iz teme pod božja sonce!

"Jaz sem luč sveta. Kdor gre za menoj, ne bo hodil v temi, marveč bo imel luč življenja." (Jan 8,13).

Kdor hodi v temi, ne gre za Kristusom, ki je luč sveta. Kdor gre za njim, ne hodi v temi, marveč ima luč življenja. Kristus ne pravi samo, da hodi za lučjo in da je v svetlobi, marveč da ima svetlobo, da je sam luč. Luč pa ne sveti samo sebi, tudi drugim prinaša svetlobo. Če je danes tema na svetu, je znamenje, da je premalo luči. Vsak mora postati luč, da bo razsvetljeval temo. Luč življenja daje samo Kristus. V novem letu hočemo hoditi za njim. Čim večja tema nas obdaja, tem bližje za Kristusom, da bomo ožarjeni od njegove svetlobe svetili ne le sebi, temveč tudi drugim.

BOG GRE SKOZI ŠTOLETJA

(Nadaljevanje).

Nastane pokolj kristjanov, ki ima v tedaj znanem svetu primere. - Od cesarja do zadnjega Rimljana svobodnjaka si vse hladi jezo nad zasovraženimi kristjani. Voletok nedolžne krvi lije po rimskih ulicah in stanovanjih.

Med žrtvami sta tudi prvaka apostolov Peter in Pavel.

Nikoli ne bo pojasnjeno ali se je pri tem preganjanju vršilo samo sistematično preganjanje kot delo tiranstva ali pa so državni interesi to narekovali. - Zakristjane - ne oziraje se na krvave žrtve - vpliva ta obdolžitev kot požigalcev še porazneje, ker gre glas o zločinu po vsem cesarstvu. - Ožigosani so kot državni sovražniki in izobčeni so iz vsake skupnosti. Kristijan postane brezpraven.

Kaj to pomeni za kristjane, so grenko občutili po vsem cesarstvu. Ta navrženi zločin jim je hotel onemogočiti življenje, neizbrisno jim je zapisano, da so zločinci. - Oblast dobi zadostno osnovano ugotovitev pravne odločbe: "Ni dovoljeno biti kristijan!" S tem je končno veljavno utrjen pravni postopek proti njim, iz katerega so nastala krvava preganjanja, ki bodo večni madež takratnega imperija ostala. -

Tisoči so bili v naslednjih dveh stoletjih med strašnimi mučenji umorjeni. Samo, če se je branil malikovati ali zažigati kado dilo cesarju - je padel kot žrtev. Bili so pravi mučenci po prepričanju. - Med njimi so številne žene, otroci in starčki. - Vsi ti so se protivili tiranu in so padli. - Žrtvovali so posest, položaje, plemstvo, družino, prijateljstvo, čast in končno še življenje. -

Mnogi teh mučencev so šli v smrt s čudovito srčnostjo.

Ignacija Antijohijskega, drugi s krvavečim srcem materinske ljubezni za svoje zapuščene otroke kot Felicita in Perpetua. Zopet drugi juškaško po zgledu starčka škofa Polikarpa iz Smirne, ki je 86 leten stal z zadaj zavezanimi rokami, kot ogromen oven izbran za žrtov in ko so ga hoteli pribiti na kol nad grmado je vzkliknil: "Pustite me, kakor sem! - Ker Bog, ki mi je dal moč vzdržati ogenj, mi bo dal moč brez pomoči vaših žeblicev vstrajati nad vašimi plameni!"

Čas preganjanja je prinesel mladi Cerkvi najtežje stiske in grenke preizkušnje, ki pa so prinesle tudi dobro. - To preganjanje je preprečilo, da ni nastal iz krščanstva množični pokret, kateri bi bil bolj sestavljen iz članov kot pa vernikov. - Sij se ni izplačalo biti član preganjanega občestva, saj ni bilo nobenega izgleda na kakšno čast, bogastvo ali celo oblast, pač pa je vsakdo tako hitro izgubil, kar je bilo življenja vredno. - Ničesar ni mogel pridobiti - pač pa izgubiti vse in še glavo povrh. Kdor je torej vstopil v kristjanske vrste - v vrste preganjanih zločincev je storil to iz prepričanja, iz žive vere in neutešljivega srca koprnečega po Bogu. -

To je dalo mladi krščanski občini ono versko globino in tisti zalet, ki je poganskim vojakom zadajal tako nerazrešljivo uganko.

Skupna stiska in nevernost pa je cerkveno občino tako tesno povezala, da je nastala prava bratovščina, v kateri je bil vsakdo pripravljen nositi breme drugega. -

Ali ni to prvo mlado, krvavo seme prvih kristjanov, njihova globina vere, bratska ljubezen v Kristusu prešla na nas, da cve-
te dalje in obrodi v tisočerihih božjih sadovih v nas? -

Izdaja pisarnā narodnega delegata papeške misije v Tristachū pri